gang te dweilen, ze is brandschoon!" — Janus richt zich uit zijn gebogen houding op. Hij is purperrood van inspanning en woede.

„Ant, maak me nou niet stapelgek. Ik dweil het water op, dat die apen van jongens hier neer gemikt hebben."

„Trek dan je broek an. Wie staat nou in zijn onderbroek 's morgens om acht uur de gang te dweile."

„Mensch, leg nou niet langer te zaniken, ga jij nou je gang maar en la mijn maar opschieten hier."

„Jongens, eten!" roept Ant een oogenblik later naar den tuin en Janus stelt zich verdekt achter de keukendeur op. Een rammeling hebben ze toch verdiend. Alle vier de jongens klommen echter door het raam de kamer in en Janus hoorde ze tot zijn verbazing binnen lachen en vechten. Toen stoof hij ook naar binnen en greep den eersten den besten in zijn kraag, legde hem over zijn knie en de kamer was oogenblikkelijk vervuld van jammerklachten. Wim, die bemerkte dat hem hetzelfde lot zou beschoren zijn, beschouwde het open raam als de eenige toevlucht, klom op tafel en was met een koenen sprong in den tuin, terwijl het achter hem gevaarlijk rinkelde. De grootste helft van het theeservies was verloren, ook moeders mooie kop, waarop met gouden letters stond geschilderd „Voor moeder".

„Dat heb-ie d'er nou van," schreeuwde Ant boven al 't rumoer uit. Ze kon Janus nog juist bijtijds terughouden van een renpartij om het perkje in zijn sous-pantalon.

„Dat heb-ie nou van je rijtuig met twee paarden!"

„Wat een helsch huishouwe is dàt hier!" brulde Janus. „'t Is negen ure, dadelijk komt je moeder, en d'er is nog niks gebeurd. Je loopt nog met je hangende hare! Kijk me n'is an wat een bende. Dalijk trapt dat kind met der bloote jatte in de scherve!"

„Ik ga niet uit, hoor!" gilt Ant. „Ga jij maar alleen met 't heele zootje. We hebben al schadepossies genoeg vanmorgen."

„En 't rijtuig is toch besteld!" Janus slaat met de vuist op tafel. „En de twee paarde!"

„Kan me niks schele, al waren d'er twaalf paarde. Ik blijf thuis."

Negen uur belt Janus' schoonmoeder. Ze heeft haar zwart zijden japon aan met haar mooie kanten pelerientje.

„Goeie morrege," verwelkomt ze vriendelijk en bekijkt verwonderd het huiselijk tafreeltje.

„Ga maar weg," schreeuwt Janus in zijn woede, „we gaan niet uit rije."

„Hoef-ie me zóó niet te zeggen," krijgt Janus in denzelfden toonaard ten antwoord. „Ik heb mezelf niet opgedrongen. Jullie hebbe me uitgenoodigd voor een rijtuig met twee paarde en me heele huishouwe is in de war en nou kom ik hier, omdat die oudste slampamper van jou gisteren naar me toe kwam en . . ."

„Mensch," schreeuwt Janus, die in 't geheel niet geluisterd heeft, „kom hier nou de herrie nog nie grooter maken. Ik zeg je: we gane niet uit rije! We blijve allemaal gezelligies thuis."

„'t Is mooi, hoor, om een oud mensch zóó d'er door te halen. Maar mijn heb-ie nie meer gezien, hoor! Wat een bende."

Ant is in de keuken bezig en heeft nauwelijks het komen en gaan van haar moeder bemerkt, want de beide jongsten gaven weer op de allerduidelijkste wijze van hun aanwezigheid blijk. Henk en Jan vechten juist om de laatste boterham.

Kwart vóór tienen begon in de buurt hier en daar een raam open te gaan en tegen tien uur hadden zich de meeste kinderen uit de omgeving in een twee- en zelfs hier en daar in een driedubbele rij vanaf Janus' voordeur tot aan den blauwen trottoirband geschaard.

Precies op tijd kwam het rijtuig. . . het rijtuig met twee paarden.

Janus werd woedend toen hij 't wielgeratel hoorde en de jongens huilden als wolven toen ze bemerkten dat er van 't rijen niets komen zou. — Janus stapte naar de voordeur. De man met de „hooge zije" stond voor hem en wreef in zijn handen.

„Prachtig weertje, hè? Kijk me dat stelletje d'er is netjes uitzien, niet?"

Janus wierp een grimmigen blik op het rijtuig met de twee paarden, op de kinderen, die in rijen stonden en de buurvrouwen aan den overkant. Toen siste hij:

„We gaan nie rije." En op den verwonderden blik van den koetsier herhaalde hij:

„Snap-ie me niet, man? We gaan niet uit rije. Hier heb-ie een gulden voor de moeite. We blijve thuis."

„O," zei de koetsier, en tikte weer aan z'n hoed, „ga je niet uit rije? Maar as-ie dan de volgende keer wel uit rije gaat, dan kom-ie toch zekers bij mijn terug?"

„Ja, vast, hoor," beloofde Janus, „de volgende keer . . ." Toen smeet hij de deur dicht.

P. S.

DE WRAAK

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Het was een kille, grijze Januarimorgen, toen Vera Hamondt van Hoek van Holland naar Amsterdam reisde, nadat ze 's nachts de Noordzee overgestoken was. Ze had een paar maanden bij haar vriendin, die in Londen getrouwd was, gelogeerd, was, op aandringen van Mary, Christmas nog overgebleven, terwijl ze zichzelf wijsmaakte, dat ze niet naar huis verlangde. Maar hoè ze werkelijk verlangd had, merkte ze pas, nu ze weer in Holland was.

Mary was hartelijk en allerliefst, en de kinderen waren schatjes, doch Vera hield niet van 't drukke, uitgaande leven, wat Mary in Londen leidde. Als ze daartegenover de innige bekoorlijke rust van haar eigen leventje in Holland stelde, dan begreep ze niet, hoe ze 't die twee maanden in Londen nog uitgehouden had. Ja eens, eens. . . . nu anderhalf jaar geleden toen was ze als een krankzinnige met Brigitte, haar oude getrouwe, naar Frankrijk en Zwitserland gereisd, had thuis, en alles, alles was even heerlijk. Het knappende vuur in den haard, de keurige ontbijttafel, de bloemen die overal geurden. Goeie, trouwe Brigitte, om overal aan te denken!

Na het ontbijt, en nadat ze het heele huis doorgeloopen was, alles met haar liefkoozende oogen bekijkend, ging ze voor het vuur zitten met een stapel kranten, die Brigitte trouw voor haar had weggelegd. Ze had eigenlijk hoegenaamd geen zin, dien stapel door te kijken. Holland was Holland gebleven in die twee maanden, en geweldige dingen waren niet gebeurd, anders had ze daarover wel in de Engelsche kranten gelezen. Nee, ze zou vanochtend heerlijk niets doen en uitrusten, en dan vanmiddag kalm weer aan het werk gaan. In haar notitie-boekje had ze massa's korte impressies neergeschreven; daar was heel veel van te maken.

Vera Hamondt schreef voor haar pleizier. Ze was geen beroemdheid, doch haar schetsjes en vooral haar meisjesboeken waren vlot, vroolijk, onaanstellerig geschreven. Het schrijven vulde de leegte, die anders in haar leven geweest zou zijn. Het stelde haar in staat, mèt het geld, wat ze bezat, te blijven leven, zooals ze dat vroeger gewend geweest was.

Haar vingers plukten gedachteloos aan de kranten, die naast haar op een tafeltje lagen. Ze nam er een paar van op, 18 November, 19 November; Brigitte had ze op datum gelegd. Kom, ze zou ze toch maar even vluchtig doorkijken. Nee, natuurlijk niets bijzonders. Maar toch wel leuk weer een Hollandsche krant te lezen. Toch wel gezellig. . . . mijmerde ze. En daar opeens, de advertenties doorkijkend, trof haar een naam, die alles, alles voor haar veranderde. Daar stond zoo gewoon, zoo koel, zooals er elken dag advertenties in de krant voorkwamen:

Getrouwd:
A. L. van Waele
en
Clasina Bruin.
De Heer en Mevrouw van Waele-Bruin betuigen, enz.

Met een licht gekreun zakte Vera Hamondt neer op de zware ijsberenvacht voor den haard, en ze duwde haar hoofd in de lange, zachte haren. Dolf getrouwd, o, wat vreeselijk, Dolf getrouwd! En dat ze dat nù lezen moest, nu ze zich zoo blij en gelukkig gevoelde. Brigitte had het natuurlijk niet gezien, anders zou ze de kranten niet zoo trouw bewaard hebben. Brigitte, die alles wist.

O, ze kòn het niet verdragen, ze kòn het niet. Haar wijd-open oogen staarden wanhopig in het dansende haardvuur. Tòch huilde ze niet. Vera Hamondt had oòk niet gehuild, toen ze anderhalf jaar geleden van Dolf van Waele het hatelijk-beleefde briefje kreeg, waarin hij haar schreef, dat het beter was hun verloving af te breken, maar dat hij hoopte, haar vriendschap te behouden. O, dat malle, banale zinnetje, dat hij hoopte haar vriendschap te behouden. Ze wist nog, hoe ze het briefje stukgescheurd had in vele stukjes, hem direct alle cadeaux teruggestuurd had, zonder eenig schrijven erbij, en met Brigitte weggereisd was naar Parijs en Nizza.

Hoe had hij het haar kunnen aandoen? Ze waren een jaar verloofd geweest, en ze had hem toch immers gelukkig gemaakt. Dat zei hij elken dag, als hij haar liefkoozend zijn fee, zijn vrouwtje noemde! En nu was hij getrouwd met een ander, met een Clasina Bruin; wat een naam! Vera lachte schamper. Die Clasina zou hij nu al zijn liefde geven, en hij zou natuurlijk zeggen, dat hij nog nooit van een ander gehouden had.... Dat er ooit een Vera Hamondt in zijn leven geweest was, dat zou hij zeker niet vertellen.

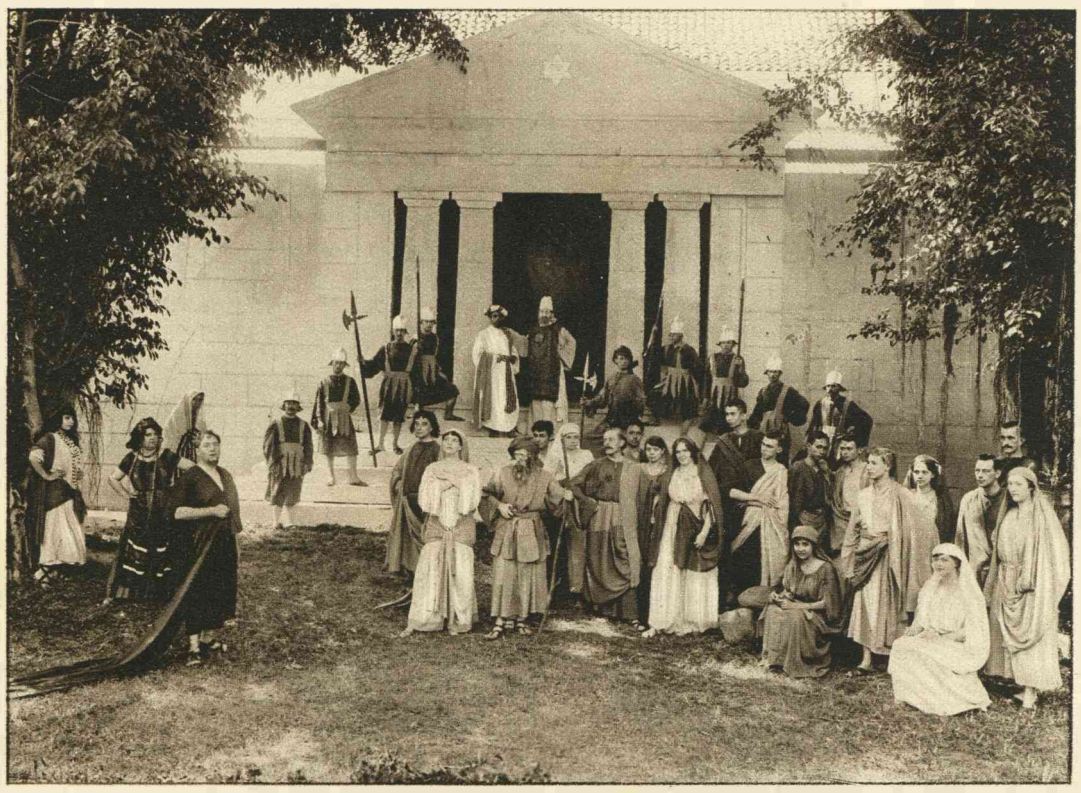
Alles in haar kwam in opstand; ze haatte die Clasina Bruin, en ze zou zich wreken op hèm, die haar mooie, volle jonge leven bedorven had. Ze zou een verfijnde wraak bedenken, ze zou... En ze richtte zich op met haar oude wilskracht, keek in den spiegel naar haar mooi, verhit gezicht waarin de oogen groot-donker glansden. Ze zou zich wreken.

Kalm keek ze de advertentie nog eens door. Hij woonde weer hier. Het adres stond er niet bij, maar dat kon ze vinden in het telefoonboek. Hij was natuurlijk telefonisch aangesloten.

's Middags ging ze uit omdat ze niet werken kon, en ook niet kalm thuis kon blijven. In een winkel, waar ze iets kocht, vroeg ze het telefoonboek even te mogen inzien, en ze noteerde zijn nummer en zijn adres.

's Avonds dacht ze lang na, over de wijze, waarop ze zich wreken zou. Zou ze een sarcastisch briefje schrijven, dat ze, pas uit Engeland teruggekeerd, van zijn huwelijk gehoord had en hem nu van harte gelukwenschte, omdat hij zeer zeker geluk verdiende? Nee, nee, dat was tè flauw. Hij zou het misschien niet eens begrijpen, en dan ze wilde haàr, Clasina Bruin, ook treffen. En dat deed ze niet op deze manier. Zou ze telefoneeren? Nee, dan kon je zoo weinig zeggen. Zou ze hem een bezoek gaan brengen,

(Zie vervolg op pag. 10.)

JUDAS ISH KARIOTH.

Groep van medespelenden en dilettanten in het Openluchtspel Judas Ish Karioth door het Gezelschap van Louis de Vries met enorm succes, kort voor het vertrek naar Nederland, te Soerabaia bij herhaling opgevoerd. De hoofdpersonen op deze foto zijn v. l. n. r.: Mevrouw Kiehl (iets op den achtergrond), de heer Phil. de Vries, Louis de Vries als Judas Ish Karioth, Mevr. Willebeek Le Mair als Maria Magdalena, S. de Vries, op de treden Jaap van de Poll, Van Staalduynen.

De Indische Tournée van het Gezelschap Louis de Vries.

Nu het Gezelschap Louis de Vries, dat in October van verleden jaar naar Indië vertrok, weer binnenkort (ongeveer 10 November a.s.) in Nederland terug verwacht wordt per „Goentoer", meenden wij een groot deel onzer lezers een genoegen te doen door een uitnemende foto te reproduceeren waarop de hoofdpersonen voorkomen die o.a. in het Openluchtspel Judas Ish Karioth meegespeeld hebben. De locale Pers was unaniem van oordeel dat het grootsche werk van J. L. Walch meesterlijk is opgevoerd geworden. Hieronder volgt een uittreksel uit het verslag van de Soerabaia Courant: „Wij hebben nog nimmer een stuk door het Ensemble-De Vries zien opvoeren, waarin Louis de Vries zoo domineert; op een dergelijke wijze pleegt Louis Bouwmeester te schitteren in den „Koopman van Venetië." Meer nog dan door het eigenaardige van een open-lucht-voorstelling — de eerste te Soerabaia —, zal deze opvoering nog lang in de herinnering blijven door de talentvolle créatie van Louis de Vries van een zoo moeilijke rol. Nimmer zagen wij hem beter. Doch ook zijn medespelers begrepen de eischen, welke het stuk stelt, de zeer hooge eischen . . . Dan zij genoemd Mevrouw Willebeek Le Mair als Maria, die eens slecht was maar door Jezus op het goede pad is teruggebracht. De begeerte van Judas wijkt als hij haar zoo ziet; liefhebben doet hij haar nog altijd, maar de hartstocht is heen; en innig berouw komt over hem wegens zijn slechte daad. De zeer moeilijke rol vond in Mevrouw Willebeek Le Mair een uitstekend vertolkster. Louis de Vries heeft door de opvoering van dit openlucht-spel een goede daad verricht; hij wist de aandacht te boeien en een stemming te wekken als het brengen op het tooneel van dit meest treffende deel uit de geschiedenis van het Christendom vereischt. Dit is op zichzelf een niet geringe verdienste."

MEVR. E. WILLEBEEK LE MAIR,
die de rol van Maria Magdalena speelde.

overal naar verstrooiing, naar amusementen gezocht, en was teruggekomen in Holland, afgemat naar lichaam en geest en met hetzelfde knagende wanhoopsgevoel in haar hart, waarmee ze vertrokken was. Doch dat was anderhalf jaar geleden. Langzamerhand had ze zich evenwichtiger voelen worden, en al stak de oude wond soms nòg, ze was nu toch veel gelukkiger, dan ze eens had kunnen droomen, dat ze ooit worden zou.

Aan het station wenkte ze direct een witkiel, die haar met haar bagage in een atax hielp. Ze had Brigitte uitdrukkelijk geschreven, dat ze niet gehaald wenschte te worden. O, de heèrlijke sensatie, toèn de atax voor haar huis stilhield, en Brigitte, die zeker op den uitkijk gestaan had, direct de deur voor haar openmaakte, terwijl Geesje, het tweede meisje, de ontbijttafel in orde maakte. O, het verrukkelijke weten, dat ze nu eindelijk weer thuis was! Want Brigitte, die eerst vijftien jaar bij haar ouders gediend had, en nu, nadat Vader en Moeder gestorven waren, al acht jaar voor haar alleen zorgde, Brigitte beteekende thuis. En ook Geesje, die blozend-verlegen groette, was een stukje van